

Sygn. akt VI U 2962/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 24 września 2013 r., znak: (...)

w sprawie: B. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej B. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...) r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonej B. K. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 61 i 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona została uznana za zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona, która wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż aktualny stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. K. (zatrudniona ostatnio jako sprzątaczką) do dnia 31.08.2013 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczona złożyła w organie rentowym wnioski o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Pozwany organ rentowy poddał ubezpieczoną badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS. Lekarz Orzecznik w swoim orzeczeniu z dnia 28.08.2013 r. stwierdził, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31.08.2015 r. a Komisja lekarska w wydanym orzeczeniu nie uznała ostatecznie ubezpieczonej za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: psychiatry, psychologa i internisty.

Biegli w wydanej opinii w dniu 27.02. 2014 roku rozpoznali u ubezpieczonej zaburzenia lękowo - depresyjne mieszane z objawami fobii społecznej i nadciśnienie tętnicze.

W ocenie biegłych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonej powoduje dalszą niezdolność do pracy na okres dwóch lat od daty ustania tej niezdolności – 01.09.2013r. do 31.08.2015r. Przyczyną częściowej okresowej niezdolności do pracy jest, zdaniem biegłych fakt, że w porównaniu z badaniami przeprowadzonymi poprzednio, stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie, nadal wymaga ona bowiem leczenia psychiatrycznego. Biegli sądowi podzielili orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS. Nie podzielili orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z powodu nadal utrzymujących się objawów psychicznych mimo leczenia. Podstawą uznania niezdolności do pracy były te same dowody, którymi dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym.

-dowód; opinia biegłych k. 13-14 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych pozwany organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, że badana od 2005 r. zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, nie korzysta ze zwolnień lekarskich, nie jest leczona szpitalnie psychiatrycznie, nasilenie dolegliwości nie ogranicza zdolności badanej do pracy, którą wykonuje w pełnym wymiarze. Nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane, bez zmian narządowych. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez patologicznych objawów neurologicznych.

W związku z powyższym, organ rentowy wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym, w przypadku odmowy temu wnioskowi o oddalenie odwołania.

W opinii uzupełniającej wydanej przez biegłych w dniu 8.05. 2014 roku, biegli w całości podtrzymali wcześniej wydane orzeczenie, nadto wskazali, iż zaburzenia psychiczne ubezpieczonej mają charakter przewlekły i utrudniają znacznie normalne funkcjonowanie społecznie i pracę zawodową. Badana regularnie przyjmuje leki przeciwdepresyjne i przeciwlękowe. Nastrój ubezpieczonej jest labilny z tendencją do obniżonego. Występuje u niej lęk uogólniony, stany nawracających napadów paniki. Zaburzenia wymowy nasilają się w stresie i utrudniają porozumiewanie się. U ubezpieczonej występują też zaburzenia snu, myślenie negatywne i bardzo niska odporność na stres.

- dowód: opinia uzupełniająca k. 30 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniająca biegłych, pozwany wniósł do niej ponownie zastrzeżenia, w których wskazał, że podtrzymuje poprzednie zastrzeżenia, wnioskując o wydanie przez biegłych opinii uzupełniającej.

Z uwagi na to, że zastrzeżenia te stanowiły jedynie powtórzenie poprzednich zastrzeżeń na które biegli odpowiedzieli w opinii uzupełniającej Sąd oddalił ten wniosek dowodowy strony pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię wraz z opinią uzupełniającą i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonej. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Podkreślić należy, iż biegli w wydanej opinii uzupełniającej wyczerpująco odnieśli się do zarzutów organu rentowego, którego ponownych zastrzeżeń powtarzających dotychczasowe zarzuty Sąd nie uwzględnił w tej sytuacji, jako prowadzących jedynie do zbytecznego przedłużania postępowania dowodowego. W stanie zdrowia ubezpieczonej biegli nie zanotowali poprawy a ocena stanu schorzenia psychicznego oparta została na obiektywnym badaniu przedmiotowym oraz analizie dokumentacji medycznej i uzasadniała kategorię wniosek biegłych o występowaniu u ubezpieczonej dalszej częściowej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonej.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonej do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonej przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonej schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika ubezpieczona spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczona uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jej zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek